

2 § 16 a na následky tam stanovené doručeno, nemohlo by stanovisko, jež žal. úřad ve věci zaujal, uznáno býti správným.

St-lé uvedli již ve své stížnosti na platební rozkazy, že přiložili k svému podání (patrně přiznání) přesný seznam a výpočet nákladů na přístavby a novostavby, které dle účtů činí 137.799 K 27 h a předložili se stížností k žal. úřadu nejen nový seznam účtů, ale i veškeré účty v prvopisu a tvrdí ve stížnosti k nss podané, že s přiznáním předložili podrobný seznam všech účtů za provedené stavby, obsahující datum a částku každého účtu, jehož opis také ke stížnosti předložili, a že se v dokladu tom nabídli k předložení originálních účtů. Žal. úřad v nař. rozhodnutí nezaujal žádného stanoviska k tomuto tvrzení strany, správnost jeho pak ani v řízení před nss-em nepopřel a nezbyvá proto soudu, než aby při rozhodnutí svém vycházel ze zmíněného tvrzení strany, které není nijak vyvráceno.

Strana mohla ze svého stanoviska pokládati za dostatečné předložení podrobného seznamu účtů, když se spolu nabídla k předložení originálních účtů, úřadu vyměřujícímu pak vzhledem k ustanovení § 8 ř. dávk. náleželo, když předložený doklad nepokládal za dostatečný neb hodnověrný, aby vyzval stranu, aby předložila další doklady nebo podala potřebná vysvětlení, stanovil k tomu lhůtu a upozornil stranu na následek nevyhovění příkazu, jak nařizuje § 16 ř. dáv. v posl. větě 1. odstavce.

Když však úřad vyměřující tak neučinil a strana teprve z platebních rozkazů seznala, že úřad k dokladu jí předloženému nehleděl, aneb jej za dostatečný a hodnověrný nepokládal, aniž by stanovisko své straně sdělil, nemůže straně býti odňata možnost, aby v administrativním postupu instančním předložila další doklady, k jichž předložení se včas nabídla. Žal. úřad však nevzal vůbec zřetele na účty, které strana předložila v originále se stížností na platební rozkazy. V tom, že žal. úřad nedbal důkazů stranou předložených, spočívá podstatná vada řízení, jež způsobena byla názorem právním, který, jak shora doličeno, je v odporu s předpisy řádu dávkového.

Bylo proto nař. rozhodnutí jako nezákonné zrušeno.

Č. 2127.

P o v o l e n í k p o b y t u v t u z e m s k u: Civilní správa v Podkarpatské Rusi není příslušná rozhodovati v první stolici o ohlášení cizince, že zamýšlí bydleti v některé obci Podkarpatské Rusi.

(Nález ze dne 22. března 1923 č. 4744).

V ě c: Mojžíš G. v J. proti civilní správě Podkarpatské Rusi v Užhorodě o vypovězení.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Mojžíš G., státní příslušník rumunský, obyvatel obce F. v Rumunsku, podal u hlavnoslužňovského úřadu v I. žádost de pres. 20. ledna 1922 o udělení povolení k příchodu a pobytu v obci I. za účelem dodatečné žádosti o udělení státního občanství v čsl. republice.

Hlavno-služnovský úřad předložil žádost tuto županskému úřadu v M. se zprávou, že místní krejčovští mistři, příslušníci čsl. republiky, protestují proti udělení povolení k pobytu žadatele, uvádějice za důvod, že sami živoří a povolení k provozování krejčovství cizímu státnímu příslušníku že by ohrožovalo jejich existenci. Ve zprávě se mimo to uvádí, že žadatel se vůbec při příchodu do I. jako cizinec nepřihlásil a teprve z podané žádosti zjistil úřad jeho pobyt v I. Povolení k pobytu se nedoporučuje, ježto není jeho politický charakter úřadu znám.

Župan předložil žádost tuto civilní správě P. R. s návrhem, aby žádosti na základě relace hlavno-služnovského úřadu nebylo vyhověno.

Civ. správa P. R. zamítla na to rozhodnutím ze dne 15. února 1922 žádost z důvodů uvedených v relaci hlavno-služnovského úřadu.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje stížnost Mojžíše G.

Nss rozhoduje o této stížnosti uvážil toto:

Podání st-lovo, jež došlo hlavno-služnovského úřadu v I. 20. ledna 1922, jest podle svého obsahu ohlášením, k němuž je cizozemec povinen po rozumu § 3 zák. čl. V. z r. 1903, zamýšlí-li bydleti v obvodu některé obce ležící na území, jež před utvořením státu čsl. náleželo k býv. státu uherskému. Úřadem, u něhož toto ohlášení bylo v daném případě učiniti, byl podle uvedeného již § 3 ve spojení s § 14 zák. čl. V. z r. 1903 hlavno-služnovský úřad v I.; jedině tento úřad byl také povolán o tomto ohlášení vydati rozhodnutí, proti němuž by podle posl. odst. §u 14 bylo přípustno odvolání pořadem instančním.

Hlavno-služnovský úřad však o ohlášení u něho řádně podaném vůbec nerozhodl, nýbrž civ. správa P. R. jako první a jediná stolice. Poněvadž k takovému rozhodnutí tento úřad příslušný nebyl, musilo nař. rozhodnutí býti zrušeno jako nezákonné podle § 7 zák. o ss.

Č. 2128.

Stavební ruch. — Vyvlastnění. — Administrativní řízení: I. Komisionelní řízení předepsané v § 5 zákona č. 45/1922 jest ovládáno zásadou koncentrační. — II. Jest podstatnou vadou řízení, založil-li úřad svůj úsudek o tom, že jde o vzrostlý sad ve smyslu § 3, odst. 5 téhož zákona, na dobrém zdání znalců podaném mimo komisionelní řízení podle § 5 a vyvlastněnému nesděleném.

(Nález ze dne 23. března 1923 č. 14983/22).

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Dne 1. ledna 1922 podal st-l u osp-é v T. žádost za vyvlastnění části pozemku č. kat. — v T., náležejícího k arcibiskupskému panství tamže, ve výměře 1500 m² pro stavbu rodinného domku a dílny.

Při komisionelním řízení konaném dne 17. ledna 1922 namítl zastupce vlastníka pozemku mezi jiným, že pozemek ten jest vzrostlým sadem.

Rozhodnutím osk-é z 24. ledna 1922 nebylo žádosti st-lově vyhověno, ježto je na pozemku vzrostlý sad.